

Samme er Tilfældet, naar han henviser til Ordførereus Yttringer i forrige Samling, hvor denne betjente sig af Exempler fra Frankrig. Det kan være, at ogsaa den ærede Ordfører dengang efter mit Begreb sagde lidt Formeget. Det kan gjerne være, at man snarere skulde udtale sig stærkt imod, end synes for villig til at billige, at Opnævnelser mellem de Edsvorne faaer Lov til at læsige sig fra Loven og følge den individuelle Opfattelse. Dog i det Hele taget var den paapegede Betragtning af Ordføreren vistnok rigtig; men det maa da tillige erindres, at den blev gjort gjældende ligeoverfor en Straffelov, som kjender allfor mange haarde Straffe, den kan altsaa ikke komme til Anvendelse ligeoverfor en Lov som den nærværende. Naar det ærede Medlem særligt med Hensyn til politiske Forbrydelser sagde, at der dog, om vi end i Almindelighed maatte sige, at navnlig en vis Art af disse Forbrydelser laa fjernt for os og ikke havde fundet Sted i Aarhundreder, dog var en anden grov politisk Forbrydelse, som vi desværre kun havde høvt allfor mange Exempler paa, da troer jeg, at det ærede Medlem overseer, at vi ikke komme et Skridt videre, fordi vi ikke have med Livsstraffen at gjøre, naar vi dog fastsætte offentligt Strafarbejde paa Livstid for et saadant Forhold. Troer det ærede Medlem, at alle de, der ville blive benaadede, fordi de ikke kunne blive halskuggede, ville komme ind i Tugthuset paa Livstid? Det kan ikke være det ærede Medlems Mening. Det maa være ham klart, at under saa utydelige Forhold vil hverken Livsstraf eller offentligt Arbejde paa Livstid blive anvendt paa et siddet Antal Mennesker; vi staae i saadanne Tilfælde ligeoverfor ganske andre politiske Opfattelser, der faae afgjørende Indflydelse med Hensyn til hele det store Antal, hvorom der er Spørgsmaal. Men jeg vil endog sige, at, hvis der netop med Hensyn til disse politiske Forbrydelser, med Hensyn til Enkelte undtagelsesviis skulde blive Spørgsmaal om Dom og Benaadning, da vilde jeg lægge Vægt paa, at der ikke netop i selve Loven stod nævnt offentligt Arbejde paa Livstid som Alternativ istedetfor Livsstraffen; thi i slige Tilfælde vilde det efter min Følelse — enten det ærede Medlem kalder det en juridisk Følelse eller almin-

delig menneskelig Følelse, er mig det Samme; er min Følelse, fordi jeg er Jurist, efter hans Mening lidt svagere i visse Retninger, saa er den maastee just af samme Grund lidt stærkere udviklet i andre Retninger — være heldigt, at Loven ikke henviser til offentligt Arbejde paa Livstid. Jeg mener nemlig, at i saa Tilfælde skal Benaadningen hellere gaae i Retning af Statsfængsel; der kan være noget Individuelt i denne Betragtning, det indrømmer jeg, men der er fremhævet saameget Individuelt fra det ærede Medlems Side, at jeg ogsaa i denne Sag vil opstille min individuelle Anskuelse. Det hele Spørgsmaal, som vi skulle afgjøre, er dog tilsidst en Skjønssag; for at vise Folkethinget, at Sagen har været alvorligt overveiet her, er det ikke nødvendigt at fastholde den Beslutning, der tidligere blev tagen, naar man dog, som det ærede Medlem, hvis jeg ikke misforstod ham, vil opgive denne, hvis Sagen paany vender tilbage fra Folkethinget i den Skikkelse, hvori den nu foreligger paa dette Punkt. (Floug: Nei!). Det forekommer mig, at der i det ærede Medlems Yttringer var et Udtryk, der omtrent sagde: Lad os see, hvad Folkethinget vil sige; fastholder Folkethinget sin Anskuelse, saa er det en anden Sag. Jeg troer, at der ikke er Tvivl om, at Sagen har været alvorlig overveiet i Landsstinget, ei heller om, at Folkethinget ogsaa har overveiet Sagen alvorligt. Spørgsmaalet er altsaa som sagt, om det ikke under samtlige forhaandenværende Forhold, da vi Alle ønske at faae Loven gjen-nemsørt, er det Rigtigste paa dette noget tilbue Punkt at tage Sagen, som den nu foreligger.

Justitsministeren: Det har selvfølgelig været mit Diste under de Forhandlinger, der i denne Sag have fundet Sted i det andet Thing, om muligt at bringe Lovudkastet saaledes ud af samme, at det i dette Thing kunde blive vedtaget uden Forandringer, saa at der kunde være Haab om nu at faae det ud som endelig Lov. Dette er maastee ikke lykkes fuldstændigt, men jeg haaber dog, at de Uoverensstemmelser, der maatte komme frem, ikke ville være af den Betydning, at de skulle kunne lægge nogen væsentlig Hindring iveien for Lovudkastets endelige Vedtagelse. Dette er jeg